

fremmed Produkt og indpode det i en Befolkning, som ikke synes at kunne fatte Nutidens Fordringer til den, er der noget Betænkeligt ved. Naar man iøvrigt ser paa Lovforslaget, kunde det jo synes, at det var en udmærket Forretning, man gjorde ved at sende tre Millioner Kroner derover, for hvilke man faar 6 pSt. i Rente med Garant af Kolonialkassen; men man bliver dog noget betænkelig ved den store Rente i samme Grad som den er stor; ellers skal jeg ikke negte, at det vilde være en ganske god Forretning; da vi selv ere istand til at faae vore Penge til $4\frac{1}{2}$ Procent, og saaledes ville tjene $1\frac{1}{2}$ procent; men ser man hen til de foreliggende Oplysninger, bliver man noget mere betænkelig derved, idet der Sp. 2233—34 vises, at samtidig med, at Gjælden fra de vestindiske Der til den danske Statskasse er gaaet ned, nemlig fra 410,000 \$ til 279,000 \$, altsaa bragt ned med 100,000 danske Rigsdalere eller 200,000 Kroner, er der affrevet som Tab et Beløb af 45,000 vestindiske Dalere, for hvilket Kolonialkassen var Garant — nei, det er dog muligt, at dette skyldes af vedkommende Plantere alene — men lige meget, naar Planternes Stilling er en saadan, at de ikke ere i Stand til at udrede dette Beløb, saa ser jeg ikke, at det gjør noget Bessentligt til eller fra, om Kolonialkassen er Garant, thi hvad kan det hjælpe, at Kolonialkassen garanterer, naar de Riber, hvorfra Indtagterne skulde flyde, savnes, derved at Befolkningen er saa forarmet, at den ikke ser sig i Stand til at betale sine Prioriteter end sige mere. Det indser jeg som sagt ikke, og Betænkeligheden bliver derfor ikke mindre. Det er imidlertid en lidet lys Udsigt, naar det i Motiverne Sp. 2219—20 hedder ligesom og desvære med Grund, at der er Fare for, at ligesom St. Jan er bleven en Byrde for St. Thomas Kolonialkasse, St. Barthelemy for Sverrig og Tortola med andre Der for England, saaledes vil der ogsaa være Fare for, at vi kom til at overtage St. Croix som en Fattigkoloni. Det er ganske vist en lidet lystelig Udsigt, og jeg er derfor ogsaa forvisset om, at man naturligvis paa ny vil skænke dette Spørgsmaal den samme omhyggelige Overveelse, som det blev gjort til Gjenstand for i Samlingen 1870—71, med det Haab, at den høitagtede Finansminister vil vide at gjøre noget Mere ud af en mulig Udvalgsbetenkning og Henstillinger, der maatte komme, end det forekommer mig hidtil er sket. Hvad Lovforslaget iøvrigt angaar, vel jeg sige, at de to sidste Paragrafer, der handle om en Bestyttelse for en Kreditforening, der agtes oprettet paa St. Croix, og om at et Interessentskab der skal være fri for Stempelafgift, selvsfølgelig er Noget, man Ingenting kan have imod, og jeg vil tilføje, at, kunde der ske et Arrangement, hvorved den Million Kroner, vi have derovre, ja det er nu Mere, det er 1,200,000 Kroner, kunne blive over-

fatte, saa tror jeg heller ikke, at det skulde møde nogen Vanskelighed, men jeg kan naturligvis ikke sige, hvad man kunde ville. Men selv om der var Tale om at eftergive Noget af dette til at bruge det til Hjælp for disse Kogerier, kunde jeg ogsaa finde, at der var Noget, der talte derfor. Maatte jeg endnu tilføje nogle Ord om, hvordan man havde tænkt sig disse Kogerier anlagte. Man har tænkt sig dem anlagte, eet paa Kristianssted og eet paa Frederikssted, med en Kørledning imellem dem, og ved disse Kørledninger skulde der være Saffstationer, hvor man navnlig havde ferff Vand, som man i saa høj Grad savner, og saa skulde Saften løbe i Rørene fra det ene Kogeri til det andet. Man har tænkt paa, at derved skulde Transportmidlerne blive billigere, idet man først havde tænkt sig Sporveie eller Pramme — maaste dog det Sidste ikke kunde tænkes udført paa Nerne — men man har i alt Fald tænkt paa Sporveie; man har imidlertid ment, at disse Rør skulde have Fortrinet. Saa vidt jeg har forstaaet, befinder man sig endnu i det Løse, thi det hedder i Motiverne, at det er en ganske løs Beregning, naar man har tænkt paa, at en Sum af 1,500,000 vestindiske Daler eller 3 Millioner Rd. i vor Mønt skulde være tilstrækkelig. Man befinder sig vistnok ogsaa i det Løse med Hensyn til, om de paatænkte Rør skulde kunne bruges, om Saften overhovedet skulde kunne rinde i disse Rør. Jeg skal som Analogi med det her paatænkte nævne Hedesagen, hvor der vistnok ikke vilde kunne nytte, om man tilstjød nok saameget udenfra, naar der ikke var en Befolkning paa Heberne, som havde Die og Sands for at ville hjælpe til de Foranstaltninger, der træffes udenfra, og i saa Henseende er min Frygt meget stor, selv om der ikke var andet tilstede. Kunde dette lade sig iværksætte f. Ex. paa den Maade, at vi opgave Noget af det Tilgodehavende, vi have derovre, skulde jeg ikke have Noget derimod at indvende. Det kunde være muligt, at det kunde være et Middel til at splitte de stærke Arbeidsregulativer, idet disse vistnok ikke ville kunne lade sig oversjøre ved de nye Anlæg. Iøvrigt skal jeg være med for at udtale mig med ser Bestemthed om dette Forslag. Jeg erindrer min Skæbne i 1870—71, hvorledes jeg udtalte mig — greben som jeg var bleven af disse næsten forfærdelige Skilddringer derovre fra — for Bevilgingen og dog kom til at negte dem. Det har jeg, maaste med Rette, ofte faaet at høre siden, skjøndt det jo ikke skulde være Noget, man skulde høre ikke for, at man kommer til bedre Erkjendelse. Jeg kom nemlig til den Erkjendelse af, at den af Regjeringen foreslaaede Vej dels ved ligefrem Tilflugt og dels ved Laan ikke var hensigtsmæssig. Med disse Ord skal jeg slutte.

Væjer: Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, udtalte sig saa udførlig, at jeg kan fatte mig temmelig kort. Jeg er enig med det ærede